

436.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 czerwca 1922 r.

o kompetencji władz skarbowych w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw.

Na zasadzie art. 13 i 15 ustawy z dnia 15 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Kompetencje Administracji podatków we Lwowie w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw przenosi się na izbę skarbową we Lwowie, kompetencje zaś izby skarbowej we Lwowie, jako władzy skarbowej II instancji w powyższych sprawach przenosi się na Ministra Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tymże dniem traci moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:
Michalski

437.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 8 czerwca 1922 r.

dotyczące zmiany rozporządzenia z dn. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14 poz. 186) w porozumieniu z Ministrem Wyznań Rel. i Oświec. Publ. zarządza się co następuje:

Art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków (Monitor Polski № 38 z dn. 17 lutego 1919 r.) otrzymuje brzmienie następujące:

„Przewidziana w art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych obowiązkowa ilość egzemplarzy druków, która winna być bezpłatnie dostarczona do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, wynosi 9 egzemplarzy, przy czasopiśmie 10 egzemplarzy, z których dwa, przy cza-

sopismach 3 egzemplarze, przeznaczają się dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jeden egzemplarz dla Biblioteki Publicznej w Warszawie, jeden egzemplarz dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, jeden dla Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, jeden dla Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie, jeden dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Lublinie, jeden dla Biblioteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, jeden dla Biblioteki Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie”.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
Antoni Ponikowski

438.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 13 czerwca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (D. U. R. P. № 33 poz. 264) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek dostarczania mieszkań przewidziany w ust. 1 art. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. № 33 poz. 264) ciąży także na zarządach tych gmin miejskich, które rządzą się ustawą z dn. 3 lipca 1896 r. (Dziennik Ustaw i Rozp. Krajowych dla Król. Galicji i Lodomierji wraz z W. Ks. Krakowskiem — № 51).

Osoby i instytucje, przewidziane w p. 1 art. 1 ustawy winny zgłoszenia wnosić o przydział mieszkania wyłącznie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z przepisem p. 3 art. 1 ustawy tylko osoby, powołane do służby państwowej w trybie mianowania, mają prawo do otrzymania mieszkania w drodze rekwizycji.

§ 2. Przez najem, podnajem i odstąpienie fikcyjne, o których mówi p. 6 art. 3 ustawy, należy rozumieć wszelkie działanie, mające na celu pozbawienie danego mieszkania lub jego części warunków, któreby dopuszczały rekwizycję np. przez fałszowanie meldunków, antydatowanie umów najmu lub podnajmu, przelewanie praw na podstawionego posiadacza i t. p.

§ 3. Za przyczynę, uzasadniającą zwłokę wprowadzenia się, przewidzianą p. 1 w art. 4 ustawy rozumieć należy poważne przeszkody, jak np. konieczność remontu, dezynfekcji, niemożność natychmias-